

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes in Passionem Et Resvrrrectionem D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

Meditatio 14. De Christi ad Annam deductione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59870](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59870)

nistri mortis te circumdederint, diffu-
gent omnes. Discamus ergo non collocare
spem in hominibus, aut rebus humanis,
sed in solo Deo, constantissimo & fidelissi-
mo amico.

7. Ij discipulis sunt similes, qui seruiunt
Christo tantisper, dum res bene fluunt:
neq; vlla molestia aut radio afficiuntur:
vbi verò tentatio exoritur, aut necesse est
commoditates & suam voluntatem re-
linquere, aut pati quicquam in obsequio
Christi, subito seretrahunt, & illum de-
stituunt.

MEDITATIO

DECIMAQVARTA.

DE CHRISTI AD ANNAM
deductione.

EVANGELIUM.

T adducunt I E S V M Ioan. 18.
ad Annam primùm.
Erat enim socer Cai-
phi, qui erat Ponti-
fex anni illius. Seque-
batur

batur autem Iesum à longè Simon Petrus, & alius discipulus. Discipulus autem ille erat notus Pontifici, & introiuit cum Iesu in atrium Pontificis. Petrus autè stabat ad ostium foris. Exiuit ergo discipulus alius, & dixit ostiariæ, & introduxit Petrum. Pontifex ergo interrogauit Iesum de discipulis suis, & de doctrina eius. Respondit ei Iesus: Ego palà locutus sum mundo, ego semper docui in Synagoga, & in templo, quò omnes Iudæi conueniunt, & in occulto locutus sum nihil. Quid me interrogas? Interroga eos qui audierunt quid locutus sim eis. Ecce hi sciunt, quid dixerim ego. Hæc autem cum dixisset, vnus assistens ministrorum dedit alapam Iesu, dicens: Sic respondes Pontifici? Respondit ei Iesus: Si malè locutus sum, testimonium perhibe de malo; sin autem bene, quid me cædis? Et misit eum Annas ligatum ad Caiapham Pontificem.

FIGURAE.

CV M Michæas vera diceret Regi 3. Reg. 22.
Achab; surgens Sedecias pseudo-
propheta, inflixit illi alapam, incre-
pans etiam quod ita locutus esset.

PROPHETIÆ.

DEDIT percutienti se maxillam, sa- Thren. 3.
turabitur opprobrijs.

Aperuerunt super me ora sua. & expro- Iob. 16.
brantes percusserunt maxillam meam.

CONSIDERATIONES.

VIDE, quomodo latrones illi gestiant, 1. Puncta.
de Christi captiuitate, nō aliter, quā
victores capta præda: vide qua festina-
tione illum ad urbem raptent, & quo
maiori viarum compendio vtantur, re-
lictā via, per loca aspera & difficilia du-
cunt, nunc ad dextram, nunc ad sinistra
trahunt, nunc impulsibus, nunc verbe-
ribus instant vt festinet. Heu quot in il-
lo itinere iniurijs affectus est Christus!
quā sæpè, cū huc illuc traheretur,
nec posset per vincula se commouere,
coactus est in terrā procidere: vndè cū
tam subito erigere non posset, crude-
liter ab impijs illis humi trahebatur.

Ha-

Habuit Christi captiuitas violentiam, ignominiam, & dolorem. Violentiam, quia licet iret voluntarius, sicut ad sacrificium victima; tamen ob inimicorum furorem & festinationem, tractus potius, quàm ductus est. Ignominiam & quidem grauissimam, quia ducebatur semiuestitus, manibus in modum malefici aut latronis colligatis. Dolorem tum corporis illius sanctissimi ex verberibus & ludibrijs, quibus afficiebatur: tam cordis dulcissimi, ex iniurijs, irrisionibus, conuitijs, quæ à Diabolicis illis & venenatis linguis effundebantur.

Considera iam, & quidem cum commiseratione, quàm humiliter, Dominus ille potens, ab amicis omnibus desertus, tot inimicis vallatus steterit, constrictus vinculis, oculis humi deiectis, virginali quadam verecundia, coram tumido & superbo Pontifice, vt ab eo examinaretur & iudicaretur: is cui Pater æternus omne iudicium, & omnem potestatem dedit in cælo & in terra. O suavis IESU, quomodo tam contemptus & desertus es? Vbi nunc sunt discipuli tui? Vbi toti alij, magnis à te beneficijs affecti? O vnicum bonum meum, quid mihi faciendum est, cum videam te mea causa in tãta ignominia & vexatione

Matt. 28.

tionem esse? Ergone patiar, ut tu constri-
ctus sis vinculis peccatorum meorum,
& ego tuæ caritatis vinculis sim exsolu-
tus? Non sic, Domine mi, non sic; sed se-
debo & ego tecum in terra, colligabo me
tibi, & socius ero tuarum merumnarum:
quando tantam paucitatem eorum vi-
deo, qui te ament; tantam copiam qui
oderint, & qui necem machinentur.

Calumniabantur Iudæi Christum,
quod falsa doceret, turbasq; seduceret.
Quibus ille summa cum modestia re-
spondens testesque citans non suos dis-
cipulos, sed ipsos inimicos, qui se audie-
rant, tanquam homo arrogans, ab im-
pio & impudenti ministro percutitur.
Accipit patientissime mansuetus ille
Agnus, a lapam illam ignominiosam,
non turbatur, non in iram consurgit, nō
soluit linguam ad maledicta, nō ad vin-
dictam extendit manum, non imperat
caelo, ut in hominem sacrilegum ignes
demittat, quod Elias fecit: non feris, ut *4. Reg. 1.*
illum dilanient, quod Elisæus: non ter- *4. Reg. 2.*
ræ, ut dehiscens viuentem absorbeat, *Num. 16.*
quod Moyses in Dathan & Abiron fe-
cit: sed eximia patientia ferens propter
nos ignominiam illam, leniter respon-
det scelerato illi, paratus scilicet alteram
præbere maxillam, si illi ita videretur.

Q Ie-

O Iesu, Agne mansuetissime, quis sine lacrymis cogitet, tantam tuam benignitatem & patientiam, qua passus es, ut decora illa facies, in quam desiderant Angeli aspicere, tam ignominiosè verberetur à principio infimo? I nunc homo superbe & impatiens, qui subito commoueris, nec potes vel vnum verbulum, & exiguam molestiam ferre, inspice hoc viuum patientiæ exemplum.

Matt. 11.

Disce ab illo esse mansuetus & humilis corde, & animaduerte totum passionis decursum: inuenies illum ne semel quidem in aduersarios commotum. Semper illis potius sermone, aspectu, factis ipsis amorem & beneuolentiam ostendisse.

Considera quàm sit indignum hoc facinus, quod cælum exhorruit, & obstupuit terra, cum viderent hominis audaciam & malignitatem: Dei patientiam & longanimitatem. Percutitur Dominus à seruo, Creator à creatura, Dominus vniuersi, coram quo tremunt cæli, inferorumque potestates, verberatur & ignominia afficitur, à verme sordidissimo, & luto terræ. O manus infelix, quæ ausa fuisti percutere diuinam illam faciem, quam Seraphini & omnis natura creata veneratur. Verùm heu

mi

mihī ! seruus hic percussit Christum obnoxium passioni, idque illum non agnoscens: quanto in grauiore culpa & infelicitate sunt, qui cognitum suum Redemptorem, iamque in cælo regnantem non cessant per continua scelera & flagitia, verberibus atque ignominia afficere.

COLLOQVIUM.

ROGABIS Christum D. N. vt quia permisit diuinissimam faciem à nequissimo seruo impie cædi alapa, det gratiam tibi, ne vnquam vlla tentatione, aut suafu diaboli inducaris ad aliquẽ afficiendum iniuria, aut ipsius Maiestatem offendendam, aut proximum. Potius; vt cognoscas quantum illi pro tantis donis & beneficijs debeas, quibus te ornauit. Itaque ne sinat, vt ingrato sis animo, sed semper illum corde ames, ore laudes, opere ad finem vsque fideliter seruias.

DOCUMENTA.

1. **L**IGANT & trahunt ignominosè Christum ad Annam, vbi calumnijs & iniurijs opprimatur, qui cum sub obedientia viuant, superioris iussa sua voluntati accommodant, aut efficiunt, vt Superior ad ipsorũ imperfectiones conueniat.
2. Chri-

2. Christi doctrinam cum Anna excutiunt, ut illam calumnientur: qui inquirunt & iudicant de Superiorum iussis: recte ne precipiatur an secus, neque simpliciter id quod iubentur faciunt.

3. Non est tristitia causa, aliorum de nobis minus recta existimatio, modo ne accuset nos conscientia. Nam & Christus, ipsa veritas & sapientia, calumniam passus est.

4. Si quando per errorem aliquem aut peccatum à Christo discedamus, curandum ut quam primum ad ipsum per poenitentiam redeamus, atque de integro statuamus sequi illum usque ad finem, quod Petrus & Ioannes fecerunt.

5. Christus à discipulis interrogatus, cum laudes, quibus illos admodum predicaret non haberet, tacere maluit: Sic nobis cordi debet esse, quin etiam defensionis proximi fama, ut nihil de illis loquamur, nisi quod ad illorum commendationem, aliorum fructum pertinere possit.

6. Calumniatoribus modeste respondendum, curandumque ut alij potius quam nos, rerum nostrarum sint testes: utque nos vita nostra non lingua defendat, & claudat ora hominum impudentium, quorum exempla hic videmus in Christo.

7. Qui in nos quocumque modo peccant,
possu.

possumus admonere de suo errore & peccato, sine ira tamen & impatientia, animo pacato: sic ut nostri sermonis benignitate, corda eorum emolliamus, iram extinguamus potius, quam excitemus.

8. Christo in faciem datus alapam, cum ut alicui mortalium placeamus, aut certe ne displiceamus, vel malum admittimus, vel omittimus bonum, quod ad honorem Dei, aut proximi adiuventum pertinebat.

9. Tunc item percutimus diuinum os IESU, cum non audire, non accipere volumus veritatem, quam ille nobis per sanctas inspirationes tacite loquitur. Item cum agre ferimus aut contemnimus admonitiones, & bonas Patrum aut Superiorum cohortationes: quia ipsi in nobis regendis vicem

Dei obtinent.

G MEDI-